

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/177/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612209478
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1612209478.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r.o., so sídlom v Bratislave, Ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Tomáš Kušnír, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Ul. Pajštúnska č. 5, proti odporkyni: H. Q., T. X.X.XXXX, U. H. D. N. Č.. X, toho času neznámeho pobytu, zastúpenej opatrovníkom Ivetou Ružičkovou, zamestnancom Okresného súdu Malacky, o zaplatenie 428,67 € s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 23. októbra 2014 č.k. 5C/30/2014-46 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom z dôvodu premlčania zamietol návrh na zaplatenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru č. 6051454085 zo dňa 12.5.2006, keď trojročná premlčacia doba začala plynúť dňa 21.1.2008 a uplynula pred podaním návrhu dňa 15.8.2012. V ďalšom poukazoval na charakter ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., účinného odo dňa 1.5.2014 a dôvody jeho aplikácie v predmetnej veci. Odporkyni nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia návrhu, resp. zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zastával názor, že aplikácia § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. predstavuje popretie princípu právnej istoty, súčasťou ktorého je tiež požiadavka na predvídateľnosť konania orgánov verejnej moci. Mal za to, že ani z prechodného ustanovenia § 29b zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva, že by sa na § 5b vzťahovala čo len nepravá retroaktivita. Namietal záver súdu prvého stupňa o premlčaní uplatneného nároku s poukazom na skutočnosť, že uznaním dlhu zo strany odporkyne došlo podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ k plynutiu novej desaťročnej premlčacej doby, a to bez ohľadu na skutočnosť, či dlžník mal o premlčaní dlhu vedomosť.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je opodstatnené.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia

(§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia).

Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Pre rozhodnutie vo veci malo podstatný význam posúdenie otázky, či návrh na začatie konania bol podaný včas, pred uplynutím premlčacej doby.

Ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa treba totiž považovať za procesnú normu. Pre procesné normy z časového hľadiska zásadne platí, že sa aplikujú v znení účinnom v čase súdneho alebo iného konania a rozhodovania. Teda i bez odporkyňou vznesenej námietky premlčania bolo úlohou súdu prvého stupňa v spotrebiteľskom spore prihliadnuť na príp. uplynutie premlčacej doby už pred podaním návrhu na začatie konania. Pri posudzovaní premlčania uplatneného nároku však súd prvého stupňa nijako nevyhodnotil písomné uznanie záväzku odporkyňou na čl. 4 spisu z hľadiska jeho platnosti / neplatnosti a následkov, a bez akéhokoľvek objasnenia z akých dôvodov vo veci neaplikoval ustanovenie § 110 ods. 1 OZ, včasnosť podania návrhu posudzoval len podľa všeobecnej trojročnej premlčacej doby (§ 101 OZ). Platné uznanie práva pritom v zmysle § 110 ods. 1 a 2 OZ spôsobuje prerušenie premlčacej doby (praescriptio interruptitur) a začatie plynutie novej desaťročnej premlčacej doby, v priebehu ktorej by návrh bol podaný včas.

Za tohto stavu bolo potrebné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.